

Karsten

Düsse

Mé vnitřní

dítě chce

vraždit

všímavě

SPIEGEL BESTSELLER Č. 1

HOST

Karsten Dusse

Přeložila Dagmar Heeg

**Mé vnitřní
dítě chce
vraždit
všímavě**

Brno 2023

Das Kind in mir will achtsam morden

Copyright © Karsten Dusse, 2020

Cover picture by Uvarova_Alena/Shutterstock.com

Translation © Dagmar Heeg, 2023

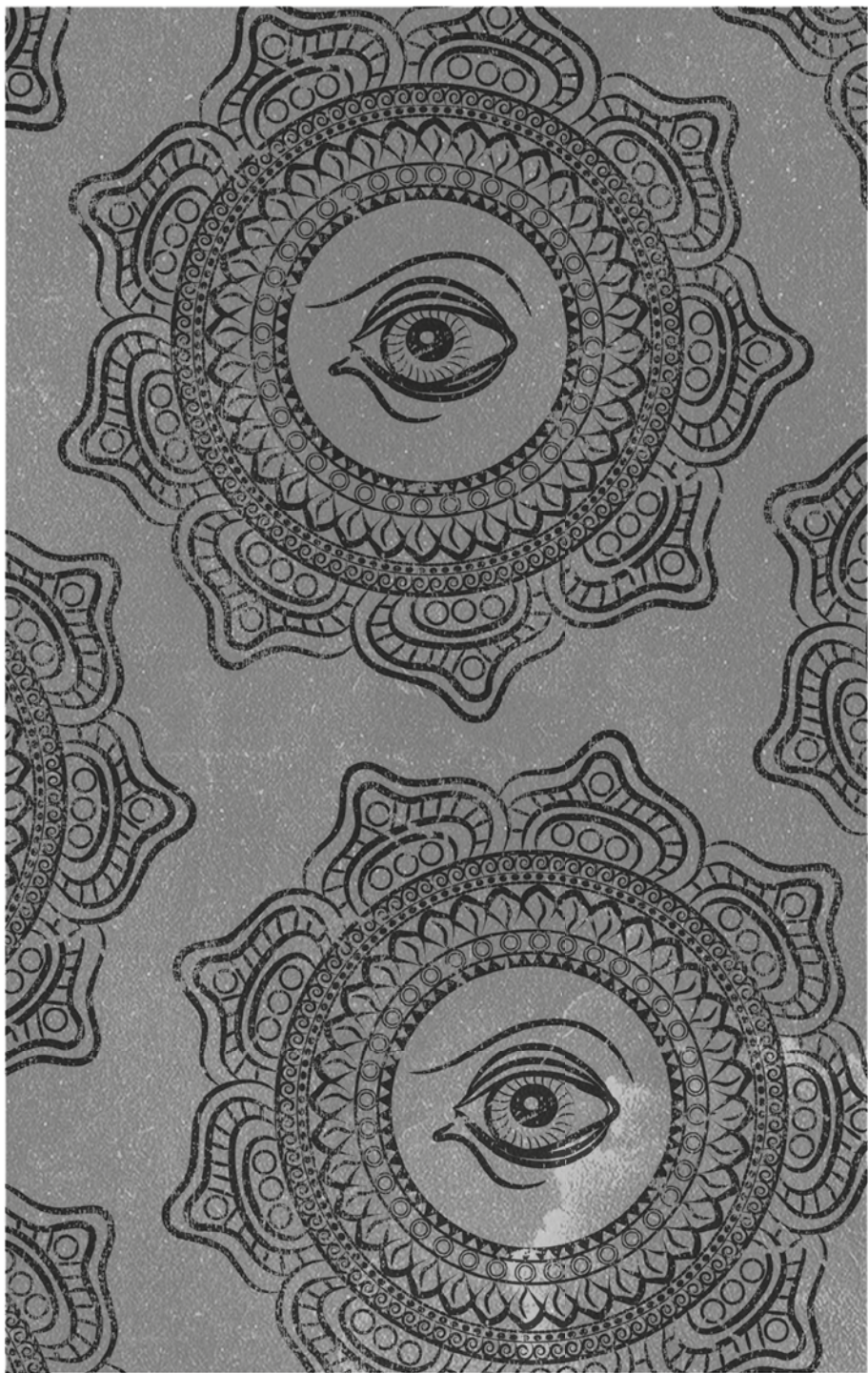
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1723-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1724-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1725-1 (MobiPocket)

**Lině.
A Rose.**

PROLOG

Na nešťastné dětství není nikdy pozdě.
Nikdy není pozdě ani na šťastné dětství.
Vaše dětství je ale především jedno: minulost.
O tom, zda a jak má vaše minulost ovlivňovat vaši
přítomnost, rozhodujete výhradně vy sami.

Joschka Breitner,
Vysněné vnitřní dítě

KDYŽ SE TEN MOHUTNÝ RUS drápal do kufru svého vlastního auta, působil přitom skoro jako nějaké vyplašené děčko.

„A za chvíli se uvidím s Draganem?“ zeptal se mě Boris.

„Za chvíli se uvidíš s Draganem,“ uklidnil jsem ho.

V souznění se sebou samým jsem zabouchl kufr. Bez jakéhokoli hodnocení a s láskou. Prostě všímavě.

Posadil jsem se za volant Borisova auta a nahodil motor. Byl jsem spokojený. Přestože jsem lhal. S Draganem se Boris už nikdy neshledá. Rozhodně ne v tomhle životě. Dragan už je totiž týden po smrti.

Zato Boris nezemře. Vražd jsem měl po krk. Teď už by to snad mohlo stačit. Pro Borise jsme si se Sašou vymysleli jiné řešení.

Vyjel jsem s Borisem v kufru z dálničního parkoviště. Ve čtyři ráno tady nebyl žádný provoz. Už jsme jeli asi čtvrt hodiny a já se po celou dobu příjemně nořil do tmy. Pak jsem zavolal Sašovi.

„Jede někdo za náma?“ zeptal jsem se. Tenhle šlachovitý Bulhar se na mě ve svém autě s určitým odstupem pověsil, aby přesně tohle zjistil.

„Nikdo. Všichni tě předjeli.“

„Tak to je dobře.“ S úlevou jsem si oddechl.

„Už žádný vraždy?“ zeptal se Sašo.

„Už žádný vraždy.“

Slyšel jsem, jak si s úlevou oddechl i on.

„Sejdeme se u školky,“ potvrdil jsem náš plán.

„Dveře do sklepa jsou odemčený,“ rozloučil se Sašo.

Položil jsem telefon.

1 VNITŘNÍ DÍTĚ

Naše duše má obdobnou strukturu jako ruská matřjoška. Jakmile to v dospělácké duševní matřjošce začne chrastit, ve skutečnosti se jedná o zvuk zraněné dětské duše v jedné z matřjošek někde uvnitř.

Joschka Breitner,
Vysněné vnitřní dítě

DVĚ VĚCI se v mém dětství zcela zjevně nepovedly: táta a máma. Přišel jsem na to až po čtyřiceti letech, když jsem se na nátlak manželky poprvé v životě začal zabývat svým vnitřním dítětem.

Kdybych si skrze velice pozitivní zkušenosti s praktikováním všímavosti nevytříbil cit pro psychologická témata, nejspíš bych teorii o vnitřním dítěti považoval za pěknou hovadinu. Nic z toho, co v nás lékař při preventivním kolonoskopickém vyšetření nenajde, v nás taky není. To byl můj dosavadní názor.

Ještě před rokem bych proto knížku o vnitřním dítěti považoval čistě jen za literaturu pro těhotné. Za jednu z těch knih, co sice muži poskytnou spoustu informací o biologických procesech v útrobách jeho partnerky, nicméně jako vysvětlení pro jeho vlastní duševní život nejsou nijak zvlášť přínosné.

Dnes už vím, že psychologické pojetí „vnitřního dítěte“ nemá s předporodní přípravou naprosto nic společného. Je situované kompletně mimo dělohu. A týká se obou pohlaví. Podle učení o „vnitřním dítěti“ máme emocionálně stejnou strukturu jako ruská matřjoška. Jakmile to v dospělácké duševní matřjošce začne chrastit, ve skutečnosti se jedná o zvuk zraněné dětské duše v jedné z matřjošek někde uvnitř.

V cestě ke štěstí si nestojíme my sami. Stojí nám v ní naše vnitřní dítě. Se všemi svými zraněními z našeho dětství je totiž naší součástí. Chceme-li se chrastění zbavit, musíme své vnitřní dítě uzdravit.

Konfrontace s vnitřním dítětem se ukázala jako ideální metoda, jak odstranit příčiny problémů, jejichž důsledky denně minimalizují všímavostí.

Za mého dětství ještě neexistoval žádný „Siri“ ani „Alexa“. Osobám, které doma zapínaly a vypínaly světlo, ovládaly hi-fi věž a byly schopné nesprávně odpovědět na sebehloupější otázku, se říkávalo „máma“ a „táta“. Jestli tedy někdo něco v mém dětství zvrstal, tak to byli tihle dva.

Bylo to vlastně uklidňující, protože takto jsem mohl na rodiče pohodlně svést vinu za své zpackané manželství, za strach z budoucnosti, za svou typickou podrážděnost a za několik vražd.

Za fakt, že jsem se ve třiačtyřiceti letech stal otcem svého vnitřního dítěte, může mimo jiné to, že jsem se bez použití antikoncepce pohádal se svou odloučeně žijící manželkou. Katharina měla odjakživa velice efektivní přístup k řešení problémů. Odpovědnost za řešení jejích problémů nesl vždy ten, bez něhož by je neměla. Za ochranu našeho skomírajícího manželství před rozepřemi jsem tak byl odpovědný já.

A přesně to jsem při naší poslední společné letní dovolené bohužel na plné čáře podělal. A to proto, že jsem se proti manželčině výslovné vůli pustil do křížku s číšníkem na horské chatě. Jen kvůli takové maličkosti po mně chtěla, abych znovu podstoupil terapii a dostal pod kontrolu své neustálé výkyvy nálad. Že ten číšník na základě drobného přispění z mé strany později bohužel zemřel, na to naštěstí ještě nepřišla.

Jako dobrý manžel a otec, kterým jsem byl, jsem se ještě během pobytu v Alpách objednal ke svému koučovi všímavosti, a to hned na následující týden. Jistou roli v tom se hrála i skutečnost, že kdybych to býval neudělal, Katharina by s naší dcerou Emily neprodleně odjela.

Zcela nezávisle na pocitech mé ženy však v tu chvíli bylo i mně samotnému dávno jasné, že na sobě musím pracovat. Così ve mně mi neustále bránilo prostě si užívat života. Kdyby byly starosti kapalné, měl bych pocit, že se sice v sudu mé duše díky všímavosti nevzdouvají do nijak zvlášť velkých vln, ovšem sud jich byl i tak plný až po okraj. A někdy, když se k nim přidružila nějaká ta starost navíc, tak se přes okraj přece jen trochu přelily. A já jsem kvůli věcem, které se jiným lidem jevily jako maličkosti, ztrácel nervy.

Mé excesy byly zatím jen banality:

Jednou v noci jsem mrštil ledovou kostkou po chuligánech, co vyřvávali v parku naproti mému bytu.

Otravným mandantům jsem jako advokát naschvál udílel chybné rady.

Zajatci ve svém sklepě jsem se uvolil naservírovat jídlo holt o nějaké ty dvě hodinky později.

Prostě věci, které by v dané situaci udělal každý, kdo má nervy v kýblu. A pokud ho při tom zatím nikdo nepřistihl.

Nicméně to, že jsem číšníka z horské chaty nechal zřítit se do strže, už byla panečku jiná liga.

Takhle vyhrotit jsem to nechtěl.

A tak jsem jednoho deštivého večera na začátku září stál znovu přede dveřmi Joschky Breitnera. Týden po dovolené. Necelý půlrok po posledním tréninku všímavosti.

Než jsem zazvonil, ze všeho nejdřív jsem se prostě jen tak postavil přede dveře a vcítil se do sebe. Za posledních šest měsíců se toho hodně změnilo.

Tenkrát bylo jaro. Léto stálo za dveřmi.

Teď byl podzim. Blížila se zima.

Před půl rokem jsem z ordinace pana Breitnera vycházel za denního světla plný energie. Se svými novými poznatky o všímavém prožívání jsem vplul plnou parou do světa nevídaných možností.

Teď mě sem příliv života spláchl zase zpátky. Byla už tma a pod nohama mi šustily první spadané listy.

Můj život přitom měl být vlastně se vším všudy šťastný. Své profesní a soukromé zázemí jsem si za poslední půlrok se spoustou lásky a všímavosti přetvořil tak, jak jsem si ho kdysi vysnil:

Vyměnil jsem svazující zaměstnaneckou pozici ve velké advokátní kanceláři za finančně solidně zabezpečenou dráhu advokáta na volné noze.

Spolu s Katharinou jsme ze slepé uličky stresující manželské rutiny vytvořili dvě paralelně probíhající životní cesty odděleně žijících rodičů.

Naší dcerce Emily se zalíbilo ve školce, kde jsem jí tvrdě vydobyl místo. Chodila do skupiny „Rybičky“ a stala se z ní veselá holčička s chutí do života.

Já jsem měl v nádherném starém domě, kde školka sídlila, nejen svou kancelář, ale i vlastní byt. A celá budova byla pod mojí správou. Patřila totiž mému hlavnímu mandantovi — Draganovi, nezvěstnému šéfovi mafiánského klanu.

Všechny tyhle změny za posledních pár měsíců měly hodně co do činění s tím, že jsem Dragana před půl rokem zabil. Jistou roli sehrála naštěstí pro mě i skutečnost, že o tom nikdo neví. A aby se o tom nikdo nedozvěděl ani v budoucnu, nezbývalo mi nic jiného než jeho zločinecké firemní konsorcium nechat dál běžet pod jeho jménem. A k Draganově klanu se chovat tak, jako by byl jeho boss ještě naživu.

To pro mě jako pro advokáta teoreticky nebylo těžké. Legální zástěrku pro Draganovy kšefty s drogami, prostitutí a se zbraněmi jsem koneckonců sám ušil a léta jsem jeho obchody v roli poradce de facto i vedl. A přesně to jsem před ostatními nadále předstíral. Nic víc.

Jenže stačilo jedno jediné faux pas, jeden nepromyšlený exces, jeden přebytný kritický pohled zvenčí na můj život — a celý tenhle můj vylhaný konstrukt se zhroutí.

Všechny moje aktivity musely zůstat mimo hledáček mafie a policie. To, že jsem nedopatřením zabil číšníka, bylo v tomto ohledu spíše kontraproduktivní. Nejen pro můj duševní život. Ale i pro můj život jako takový.

Můj život měl zásadní vadu v tom, že se mi nesměla stát žádná chyba.

Moje přítomnost je sice možná hezčí než moje minulost. Jenže já měl příšerný strach z budoucnosti.

Děsně mě to stresovalo. Díky všímavosti jsem tenhle stres dokázal držet pod kontrolou. Jeho příčin jsem se tím však nezbavil. Všímavost sice zpomalila kolotoč, ve kterém jsem se honil jako křeček, vymanit jsem se z něj však kdoví proč neuměl. Proto jsem už zase stál tady, přede dveřmi Joschky Breitnera. Urovnání myšlenek mi pomohlo trochu si ujasnit změt rozvířených částek mé duše. Přesto jsem se zdráhal zazvonit. Mimo jiné i proto, že jsem si nebyl tak docela jistý, kolik toho panu Breitnerovi můžu o svých problémech prozradit.

O Katharininých jízlivých poznámkách, kterými mi neustále dává najevo, jak křehký a nevyjasněný je náš vztah, mu říct určitě můžu.

Povím mu i o svých pocitech viny vůči Emily, které plynou z našeho ztroskotaného manželství.

Rád bych probral i své přání mít vedle rodiny a mandantů čas taky sám pro sebe.

Zmíním se i o svých drobných excesech, i když je mi to trapné.

Na tohle všechno klidně řeč přivedu. A s tím vším mi pan Breitner určitě dokáže pomoci.

Jenže o věcech, které mě strašlivě tíží, mluvit nemůžu.

Ani slovem se nebudu moct zmínit o vraždách, co jsem loni zjara spáchal.

Budu muset pomlčet o paralelních životech, které od té doby vedu.

A určitě se nebudu zmiňovat o Borisovi.

O Borisovi, onom ruském mafiánovi, kterého držím v zajetí ve sklepeš školky. O Borisovi, jediném člověku, který má dostatek informací na to, aby nechal prasknout bublinu mého vykonstruovaného ideálního světa, což je navíc i v jeho zájmu.

O Borisovi, kterého jsem před půl rokem unesl, abych zachránil život sobě a své dceři.

O Borisovi, kterého jsem nechtěl zabít, protože vraždění už se mi zajídalo. Který pro mě představoval živoucí důkaz toho, že se dokážu vraždám postavit. Kterého jsem však nemohl držet zavřeného do konce života, ale ani ho kdy pustit na svobodu. Pro jehož budoucnost jsem prostě stále ještě nenašel řešení.

O Borisovi, jehož smrt by pro mě byla stejnou přítěží, jakou pro mě představoval i jeho život.

O Borisovi mluvit nemůžu.

Nebudu tedy panu Breitnerovi říkat všechno. Budu prostě dělat, jako bych tu byl kvůli úplně normálnímu návaznému koučinku. Jako bych se s ním chtěl po půl roce prostě jen podívat na to, co se v mém životě událo nového. Dotáhnout pár povolených šroubků. Už jen když mu upřímně povím o tom, jak ze spousty malých každodenních komárů dělám v duchu velké emocionální velbloudy, budeme si mít o čem povídat. Velbloudy, kteří se v mé jinak dobře naladěné duši chovají jako sloni v porcelánu. Otevřeně mu přiznám, že každý jednotlivý problém cvičením všímavosti dokážu znovu relativně rychle přetavit na jeho skutečnou podstatu. Ale že mě po krátké chvilce klidu a spokojenosti vždycky znova zaplaví neklid, nejistota a chlad.

Otevřeně přiznám, že jsem sice pochopil, jak můžu pomocí všímavosti dostat pod kontrolu v podstatě každý ze svých problémů. Ale že mi není jasné, proč se vlastně tytéž problémy vynořují pořád dokola.

To byla ona část pravdy, o které bylo záhodno si promluvit. Proto jsem opět stál přede dveřmi Joschky Breitnera. A zazvonil jsem.

Slyšel jsem, jak uvnitř domu zaskřípaly panty a po dlaždicích se smýklo dřevo. V chodbě se rozsvítilo světlo a teple ozářilo barevné dveřní okénko masivních dřevěných dveří. Blížily se klidné, pohodové kroky. O chvílku později se dveře otevřely. Předemnou stál Joschka Breitner. Uvítal mě tak důvěrně, jako bych z těchto dveří nevyšel před půl rokem, ale teprve před dvěma minutami.

„Pane Diemele! To je fajn, že jste zase přišel. Pojdte dál.“

„Díky, že jste si na mě udělal čas.“

Podali jsme si ruce. Ustoupil stranou a pustil mě před sebe. Prošel jsem dlouhou chodbou do jeho ordinace. V cíli téhle cesty se nic nezměnilo. Dvě křesla, stůl, polička s knihami a stolek se skleněnou konvicí na čaj. Pan Breitner měl na sobě totéž ležerní oblečení jako vždycky. Seprané rifle, bavlněnou košili, hrubý pletený svetr. Bosé nohy v plstěných pantoflích.

Nepůsobil dojmem, že by na něm plynoucí čas nezanechal žádné stopy. Působil dojmem, jako by čas byl on sám, zcela nedotčen naším plynoucím světem.

Když jsem si svlékal bundu, pan Breitner si mě se zájmem měřil.

„Vypadáte jinak,“ poznamenal, aniž by to jakkoli hodnotil.

Podíval jsem se na sebe. Před půl rokem jsem ještě nosil obleky na míru a značkové oblečení. Dnes jsem měl na sobě rifle i já, k tomu tričko, svetr a tenisky.

„No jo...“ odvětil jsem s úsměvem a pokrčil rameny. Uklidňovalo mě, že se nejdřív můžeme odpíchnout od nějakých těch pozitivních změn. „Nejsem teď co se oblečení týče pod takovým tlakem.“

Ježte tohle nebyla ona změna, které si Joschka Breitner všiml.

„Mám na mysli vaše oči. Když jsme se viděli posledně, tak v nich byla jiskra. Teď pod nima máte kruhy,“ poznamenal upřímně a láskyplně pan Breitner.

Láskyplná upřímnost dokáže být krutá. Ještě jsem u něj nebyl ani dvacet vteřin a už mi bylo jasné, že mě nečeká žádné nezávazné klábosení, nýbrž pěkně náročná sebereflexe. Panu Breitnerovi to bylo zjevně jasné už v době, kdy jsem se u něj objednával. Však on se tím taky živil. Ukázal na jedno z pohodlných, manšestrem potažených křesel z pochromovaných trubek. Přehodil jsem bundu přes opěradlo a posadil se. Pan Breitner mi mezi tím nalil ze skleněné konvice zelený čaj. Jeho poznámku jsem nijak nekomentoval, což mu jako potvrzení plně dostačovalo.

„Dlouho jsme se neviděli. Co jste za tu dobu prožil?“ zeptal se.

Upil jsem doušek vlažného čaje a zamyslel se. Zabil jsem čtyři lidi, vydíral své bývalé zaměstnavatele, donutil dosavadní provozovatele mateřské školky prodat jejich podíly, abych pro svou dceru ve školce získal místo, a unesl jsem jednoho ruského mafiána. Nic z toho se nemůže stát

tématem tohohle rozhovoru. A nebudu se moct zmínit ani o tom, že si kvůli mně jeden číšník zlomil vaz.

„Trochu jsem se profesně přeorientoval. Dal jsem výpověď a jsem teď na volné noze. Dcerka nastoupila do školky. A byli jsme na dovolené,“ pokusil jsem se z toho vykroutit.

„Tak to vám srdečně blahopřeju k vašemu profesnímu rozhodnutí.“ Pan Breitner věděl, jak mě mlýnské kolo velké advokátní kanceláře drtilo a jak jsem tím trpěl. „Tím se vysvětluje váš nový styl oblékání. Copak je důvodem smutku ve vašich očích?“

Na to jsem nic neřekl. Chtěl jsem, ale nemohl. Místo toho jsem cítil, jak se smutek v mých očích zkapalňuje v slzy. Už jen samotná otázka mě přemohla. Kdy si naposled někdo všiml, že je mi smutno? Aníž by byl sám příčinou onoho smutku? Potřeboval jsem dvě nadechnutí, abych se sebral.

„Já... To je...“ Hledal jsem slova, která, byť neodpovídají pravdě, by jí přinejmenším neodporovala.

Pan Breitner mi pomohl. „To je v pořádku. Jste tady. Prozradíte mi prostě jen proč?“

„No, moje žena si myslí, že...“

„Na to jsem se neptal,“ zarazil mě jemně.

„Cože?“ Zmátlo mě to.

„Neptal jsem se na to, co si myslí vaše žena,“ vysvětlil mi Joschka Breitner a vlídně se na mě usmál. „Kdyby mě to zajímalo, tak bych se zeptal vaší ženy. Ne vás. Já chtěl vědět, proč tu jste, od *vás*.“

„Protože... prostě... protože...“ Tasil jsem zbraně. Ne proti panu Breitnerovi. Ale sám proti sobě. Vždyť já přece nejsem úspěšný advokát na volné noze, který vyřešil veškeré své životní problémy a teď si chce dopřát malý update

všímavosti. To nemůžu předstírat ani před panem Breitnerem, ani sám před sebou. Jsem tu, protože mám strach, že mi celý můj život v dohledné době dá co proto. Zhroutil jsem se. Tak upřímně, jak jen to šlo.

„Protože nemám tušení, co bude s mým životem... s manželstvím, s profesí... s tím, co ještě přijde. Nemám čas sám na sebe v přítomnosti a bojím se budoucnosti... A netuším, kde mám začít.“

Pan Breitner se na mě konejšivě podíval. Konejšivě, nikoli soucitně.

„Víte co? Nejspíš jste měl nějaký spouštěč, který vás vedl k tomu, že jste mi zavolal a objednal se u mě, je to tak?“

„Je to tak.“ Ta příhoda s číšníkem.

A tak jsem se rozpovídal o neúmyslném spouštěči toho, proč jsem se k němu objednal. Aníž bych tušil, že to bude začátek velmi intenzivní konfrontace s mým vnitřním dítětem. S bytostí, která během chvilky s bezprostřední lehkostí naváže na to, s čím jsem před necelými šesti měsíci přestal: se všímavými vraždami.

2 DOVOLENÁ

Smyslem dovolené je vypnout. Čím důsledněji eliminujete podněty, které na vás mají v každodenním životě negativní vliv, tím lépe si odpočínáte. Vypnutí neznamená, že se izolujete. Místo abyste si četli oznámení na mobilu, popovídejte si s lidmi, které na dovolené potkáte.

Joschka Breitner,

Jak zpomalit v rychlém jízdním pruhu —
všímavost pro lidi na vedoucích pozicích

VYPRÁVĚNÍ O POSLEDNÍ DOVOLENÉ pro mě představovalo bezpečný terén. Tady jsem toho moc zamlčovat nemusel. Určitě budu muset pár věcí kreativně opsat. Například zpropadenou smrt toho číšníka. Jenže tahle špička ledovce, na kterou se právě řítí loď mého života, měla být i nadále viditelná jenom pro mě. Pan Breitner jako profík nebezpečí kolize určitě tak jako tak vycítí.

„Minulý týden jsme byli na pár dní v Alpách,“ spustil jsem.

„Kdo je to my?“

„Moje žena Katharina, dcerka Emily a já.“

„Bydlíte stále ještě odděleně?“ Joschka Breitner vnesl před půl rokem do hry myšlenku, že bychom se mohli

prostorově odloučit, abychom k sobě a našim manželským problémům dokázali přistupovat všímavěji. Vztahu mezi Katharinou a mnou to skutečně prospělo.

„Ano — a funguje to dobře.“

„Tak dobře, že spolu i přes prostorové odloučení jedete na dovolenou?“

„Holt jsme společně dali život jednomu báječnému dítěti. A v našich dvou odloučených životech tak jedno báječné dítě sdílíme. Část toho druhého, která vězí v Emily, bude navždy láskyplnou součástí našich životů. Na tomhle základě je rozhodně možné vyrazit i na společnou dovolenou.“

„Máte vy a vaše žena pohlavní styk?“ zeptal se nenadále pan Breitner.

„Nemůžu mluvit za manželku, ale jestli se ptáte mě...“

„Mám na mysli vás oba. Jste manželé a jedete spolu na dovolenou. Máte společný sexuální život?“

Přemýšlel jsem, jak bych to měl vyjádřit. Vedli jsme fantastický sexuální život. Ovšem v tom smyslu, že sex se odehrával už jen v naší fantazii. Přinejmenším v té mé. Já bych se s Katharinou kdykoli s chutí vyspal. V posteli jsme si vždycky dobře rozuměli. Jenže prostorovým odloučením, které nám prospívalo, mezi námi nastalo i odloučení fyzické. Kterého jsem litoval. Vyjádřil jsem to takhle: „Na dovolené jsme sice sdíleli společný pokoj. Ale ‚spát spolu‘ přitom znamenalo leda tak ‚zády k sobě‘.“

Pan Breitner chápavě přikývl. „Rozumím. Tahle poloha se v *Kámasútre* nezmiňuje. Už jste se někdy s manželkou o vašem chybějícím sexuálním životě otevřeně bavili?“

„Když si jde moje žena lehnout vedle mě do postele, nasadí si na oči masku na spaní a zastrčí špunty do uší. To by pak

byl jakýkoli rozhovor značně jednostranný. Ale upřímně řečeno můj chybějící sexuální život není důvodem, proč tu jsem.“

„Před dvěma minutami jste důvod, proč tu jste, ještě nedokázal vyjádřit. Proto jsme se chtěli pobavit o tom, co vás vedlo k tomu, že jste mi zavolal. K důvodům, proč tu jste, se teprve blížíme,“ vysvětlil mi pan Breitner. „Ale už vás nechci dál přerušovat. Trávili jste tedy společnou dovolenou. Povídejte, jak to bylo dál.“

„Termín dovolené jsme zvolili zcela záměrně. Katharina chce od prvního října nastoupit na půl úvazku zpátky na svoje místo vedoucí oddělení u jedné pojišťovny. Emily začala chodit do školky a rychle si tam zvykla. V září už je po školních prázdninách, největší nával turistů je pryč. Zdálo se to jako ideální doba na to, vyrazit před Katharininým nástupem do práce ještě jednou společně na dovolenou.“

„A proč zrovna do Alp?“

Že jsme prostě a jednoduše neměli chuť trávit první a hlavně poslední den cesty na Mallorcu s tříletým dítětem někde na letišti v chumlu opilých dovolenkářů z nějakého zájezdu od cestovky, mi znělo příliš přízemně.

„Chtělo se nám jet do hor.“

A od chvíle, kdy jsme se pro hory rozhodli, to taky byla pravda. Jedna alpská cestovka nám pro pohodovou dovolenou doporučila osvědčený malý rodinný statek. A tohle doporučení se ve všech směrech ukázalo jako trefa. Našemu cíli cesty se nedalo naprosto nic vytknout. Statek se nacházel na idylickém místě v kotlině mezi dvěma vesnicemi. Slibné bylo, že tu nebyl signál. Digitální detox tady ještě nebyl žádným módním výstřelkem, ale odvěkou tradicí. Dieselový

motor se tu stále ještě používal ke svému prvotnímu účelu, tedy k překonávání vzdáleností mezi lidmi — nikoli k jejich vytváření. Krávy se zde po tisíciletí považovaly za existenční nutnost — nikoli za klimatickou hrozbu. V noci bylo při otevřeném okně slyšet pouze šustění stromů — a žádné opilce. Baterie se používaly k napájení elektrických ohradníků — nikoli k převážení dobytka na dětských koloběžkách.

Zkrátka: Tady byl svět ještě jako dřív — v pořádku.

„A vlastně i dovolená byla skvělá. Dokud jsme nevyrazili na tu túru k horské chatě.“

Katharina, Emily a já jsme po dvouhodinovém výšlapu dorazili zpotení, žízniví a hladoví k nádherné horské chatě. Krčila se na malé náhorní plošině nad hranicí lesa na severní straně bavorského podhůří Alp. Bylo krátce před polednem a celá terasa byla zalitá sluncem, přestože byla orientovaná na sever. Náhorní plošina se na jedné straně prudce svažovala do úzké strže, kudy k chatě vedla nákladní lanová dráha. Ze všech ostatních stran byla chata obklopená horskými loukami. Zvonění kravských zvonců mělo stejný účinek jako šumění moře na pobřeží: Na každodenní starosti se snášel příkrov zvukové kulisy naprostého relaxu. Přesně tak, jak jsem si to představoval.

Už hodinu a půl jsem nesl Emily na ramenou. Byla to radost dceřinýma očima znovu objevovat vrchol hory, lanovku, pastvinu, na níž se pasou krávy. Katharina byla v takové pohodě jako už dlouho ne. Žádné pomlouvání ostatních lidí. Zdálo se, že pod dojmem přírody a fyzické námahy dosáhla vnitřního klidu. Ještě nebyl čas oběda a na horské chatě bylo všech deset dlouhých dřevěných stolů s rustikálními lavicemi volných a lákaly nás k zasednutí.

Jen u dvou stolů seděli jiní turisté a v tichosti a klidu popíjeli své nápoje. Počasí bylo fantastické a každé místečko skýtaló výhled do téměř stókilómetrové vzdálenosti přes malebně zvlněnou krajinu nejjižnějšiho cípu Německa.

„Když jsem si z ramen sundal Emily a ze zad batoh, chyběl mi ke štěstí už jen kouřící talíř s trhanec posypaným moučkovým cukrem, vychlazená bylinková limonáda a pěkně naleštěné alpské klobásy. A záchod.“

„Jak to?“ zeptal se pan Breitner.

„Chtělo se mi čůrat.“

„Ne, já myslím, proč zrovna tahle kombinace jídel? Kouřící talíř. Trhanec posypaný moučkovým cukrem. Vychlazená bylinková limonáda. Pěkně naleštěné alpské klobásy. To jsou všechno velmi konkrétní a značně detailní popisy.“

„Protože to byly dojmy z mého dětství. A já jsem chtěl tyhle zážitky předat Emily. Dát si s dcerkou sladký trhanec. Unavení, hladoví a šťastní. Po bezvadné horské túře. To jsem si pro ten den předsevzal.“

„Býval jste v Alpách jako dítě často?“

Zamyslel jsem se. Vlastně jsem byl s rodiči na dovolené v Alpách jen jednou jedinkrát.

„Ne... moc často ne.“

„Ale tenkrát jste na horských chatách pravidelně mívali trhanec, limonádu a alpské klobásy?“

Zavzpomínal jsem a vnímal, jak se při tomhle tématu začínám dokonce i tady u pana Breitnera cítit zničehonic nepříjemně. „Je to důležité?“

„Možná. Ale povídejte dál.“

Námítka pana Breitnera mě na chvíli vyvedla z míry. Ale pokračoval jsem.

„Každopádně — Katharina se usadila na sluníčku, Emily se rozběhla za nejbližší krávou na pastvinu vedle chaty a já jsem odešel na záchod.“

Na cestě na toalety jsem uvnitř chaty potkal Nilse. Stál hned u vchodu, popíjel z lahve bylinkovou limonádu a projížděl na mobilu nějaký svůj účet na sociálních sítích. Podle elektronického zařízení k zápisu objednávek, které měl zastrčené v pouzdru na pásku, jsem poznal, že je to číšník. A taky podle cedulky se jmenovkou.

Vlídně jsem se Nilse zeptal, jestli si máme zajít objednat dovnitř nebo se dá objednat venku u stolu. Odbyl mě otráveným „Jo, jo, já hned přijdu“ a ani se na mě přitom nepodíval. To nebyla ani odpověď na moji otázku, ani vstřícné chování, které jsem jako host na horské chatě očekával.

„Jen jsem se vás chtěl zdvořile zeptat, jestli...“ pokusil jsem se harmonicky dotvořit tu část své dovolené, kterou s Nilsem neodvratně strávím na této chatě.

„Mám zrovna přestávku.“ Nils, co prý hned přijde, se ode mě odvrátil, zanořil se do své přestávky a během ní obsluhoval výhradně svůj mobil.

Prohlédl jsem si tu část jeho těla, kterou jsem ještě viděl, poněkud pozorněji.

Nilsovi bylo sice nanejvýš ke třiceti, působil ale jako někdo, koho život už nejméně čtyřicet let k smrti nudí. Jeho hosté na sobě mívali pohorky, turistické kalhoty, propocená trika a ve tváři zdravé opálení. Nils byl bledý jako stěna, na sobě měl fialové semišové tenisky, úzké černé rifle a plandavé tmavě zelené tričko s výstřihem do V se třpytivými oboustrannými flitry. Flitry tvořily krásný nápis „Save the Planet“. Nils by mohl být zrovna tak dobře imitátorem

baristy ve výstřední berlínské čtvrti Prenzlauer Berg. Do Alp se hodil asi jako Heidi, děvčátko z hor, do nočního klubu.

Měřil přibližně metr pětasedmdesát, ovšem vzhledem ke své váze budil dojem, jako by o půl metru přerostl. Jediné, co zapadalo do okolní krajiny, byl jeho účes. Vypadal, jako by mu ho do daného tvaru ulízala nějaká kráva. Zato jeho hebounký knírek se nehodil ani k Alpám, ani k jeho obličejí. Nils byl přesně ten typ člověka, kvůli kterému lidi odjíždějí na dovolenou do Alp: aby ho minimálně týden nikde nepotkali.

Ve snaze předejít tomu, že jeho „Já hned přijdu“ ztroskotá na logistických překážkách, jsem mu poskytl veškeré informace potřebné k tomu, aby nás našel, a pak jsem pokračoval na záchod.

„No dobrá — sedíme u třetího stolu od vchodu. Ale to uvidíte pak, po přestávce. Venku je stejně skoro všude ještě prázdné.“

„No jo,“ odvětil Nils a ani tentokrát se neuráčil zvednout zrak.

Pro všechny zúčastněné by bylo bývalo lepší, kdybychom se Nils a já nikdy nepotkali.

3 LIDÉ OKOLO VÁS

Všimavostí se zbavujete stresu, který si přivozujete kvůli lidem ve svém okolí.

Lidí ve svém okolí se všimavostí nezbavíte.

A co je hlavní: Všimavostí se nezbavíte příčin toho, proč se od lidí ve svém okolí necháváte neustále vytáčet. Tyto příčiny spočívají ve vás. Jedině vy je dokážete objevit a odstranit.

Joschka Breitner,

Vysněné vnitřní dítě

PO TÉ KRÁSNÉ HORSKÉ TŮŘE jsem očekával, že spočinu příjemně unaven ve stavu vnitřního klidu. Jenže z nějakého důvodu jsem číšníka Nilse a jeho odmítavé chování nedokázal pustit z hlavy. Stálo v přímém rozporu s atmosférou, kterou jsem si pro chvílku odpočinku na horské chatě po náročné túře představoval. Nicméně jako všímavý člověk jsem měl zmáknuté všelijaké techniky, jak takovým drobným nepříjemnostem s klidem čelit. V záchodové kabině jsem vestoje provedl krátkou meditaci. Mám dovolenou. Jsem s manželkou a dcerou na horách. Počasí je jako malované. K perfektnímu dni mi chybí už jen vychlazená lahev bylinkové limonády, trhanec a páreček alpských klobásek.

Na terase jsem si přisedl ke Katharině a Emily, jejíž zájem o krávy mezitím ustoupil touze po rodičovské blízkosti. Terasa se postupně začínala plnit dalšími turisty, kteří měli očividně rovněž chuť dát si něco k jídlu. Jen jedna osoba o tuto stupňující se poptávku zjevně nejevila zájem: Nils. Následujících deset minut se blýskl svou nepřítomností. Katharina a Emily mezitím využily majestátní panorama jako velkolepou hrací plochu pro hru „já vidím, co ty nevidíš“. Emily si přitom pochutnávala na své oblíbené ovocné kapsičce kterou jsem do hor v potu tváře vynesl ve svém batohu. Já jsem seděl se svým hladem a svou žízní vedle ní a rozhlížel se po terase.

U všech stolů kromě jednoho se mezitím usadili hosté. Katharina se mě zeptala, jestli nechci hrát s nimi. Na to jsem však neměl náladu. Nemohl jsem sledovat nepřítomného číšníka a zároveň nevidět věci, které vidí ostatní. Multitaskingu jsem se z důvodů všímavosti odnaučil. Skutečnost, že se číšník pořád ještě neukázal, mě začínala pěkně štvát.

„Já nevidím, co ty nevidíš, a to je číšník,“ poznamenal jsem tedy lakonicky. Katharina, která se mnou často nesdílela můj humor, toho dne poprvé nesouhlasně zakabonila tvář.

Zato Emily se moje varianta hry zalíbila a nadšeně pokračovala: „Já nevidím, co ty nevidíš, a to je jednorozec!“ Jelikož dcerka zatím žádný typický alpský trhanec neznala, jeho absence připsaná na vrub číšníkovi jí očividně nepůsobila zklamání ve stejné míře jako mně.

Poslední volný stůl pak obsadila skupinka pěti vojáků Bundeswehru v civilu, jejichž maskáčové batohy naplno

prozrazovaly jejich profesi. Snažil jsem se nerozčilovat nad tím, že teď už jsme jen jeden stůl z mnoha, a moje vidina objednaného trhance se tím pádem čím dál víc oddaluje. Místo toho jsem se pokoušel všímavě si vychutnávat daný okamžik. Jenže okamžik před deseti minutami se mi prostě jevil tak nějak hezcí. Když jsme tu byli ještě jedinými novými hosty. A plní naděje, že nás rychle obslouží.

Armádního sloganu „My. Sloužíme. Německu.“ jsem si všiml už dnes ráno na jednom autobusu na zastávce dole v údolí. Slogan „My. Obsloužíme. Německu.“ jako motto téhle horské chaty by mi v danou chvíli bodnul podstatně víc.

„Björne, objednáš nám prosím jeden trhanec s jablečným pyré? Odskočíme si na malou,“ vytrhla mě Katharina z mých zasmušilých myšlenek a zmizela s Emily směrem k toaletám. Na stole po Emily zůstal ležet obal od ovocné kapsičky.

A vtom se na terase konečně objevil Nils. Se štosem jídelních lístků v podpaží. Začal lístky rozdávat náhodně k různým stolům. Bez jakéhokoli identifikovatelného systému. Zavětril jsem příležitost, jak jeho zjevnou neznalost pořadí hostů vykompenzovat svou vlastní rychlostí.

„Já lístek nepotřebuju, můžu objednat hned. Dal bych si trhance, limonády a... máte alpské klobásky?“

„To jsou takový ty masitý párky?“ opáčil s mírným znechucením. „Podle mýho by se na horských chatách měla podávat jen vegetariánská strava. Ale budiž. Chvilíčku.“

Nils se pokusil položit svého mobilního číšníka na zbývající jídelní lístky, které držel v ruce. Marně. Já se snažil pochopit, co asi tak může lidi, kteří se zcela dobrovolně rozhodli obsluhovat za peníze jiné lidi, přimět k tomu, aby

tyto lidi zadarmo poučovali. Rovněž marně. Odvážil jsem se k dalšímu pokusu.

„Na to ten tablet přece vůbec nepotřebujete. Chtěl bych jen tři docela obyčejný...“

„Momentík, musím nejdřív rozdat jídelní lístky,“ přerušil mě Nils, zmizel s lístky k vedlejšímu stolu a namísto výkonu se blýskal jedině svými flitry „Save the Planet“. Chtít zachránit svět mi od člověka, co nezvládá ani obsluhu sedmdesáti metrů čtverečních předzahrádky jedné horské chaty, připadalo poněkud přemrštěné. Po Nilsově odchodu jsem se nevzmohl ani na slovo, zato ve mně začal kypět hněv.

V tu chvíli se vrátila Katharina s Emily. Emily mi vesele vylezla na klín. Katharina se usadila naproti mně, udiveně přehlédla stále ještě prázdný stůl a vyčítavě se zeptala: „Copak tys ještě neobjednal?“

Ještě před pěti minutami se na mě dívala s despektem, že jsem si dovolil stěžovat na nepřítomnost číšníka. A teď snad neschopnost nyní již přítomného číšníka bude vyčítat mně? Dvě a půl hodiny pocitu pohody, který jsem si v potu tváře vyšlapal cestou sem, byly ty tam. Začal jsem se v duchu rozčilovat. Hlavně nad tím, že se v duchu rozčiluju. A navíc: Je možné, že sem právě zavanula vůně trhance?

„Já bych rád objednal. Jenže on i ten Emilyin neviditelný jednorožec je organizačně schopnější než zdejší číšník, kterej se sem ještě neuráčil přijít.“

„Nerozčiluj se. Jsme na dovolený.“

„My jo. Ale číšník na žádný dovolený není.“

Když Nils znovu procházel kolem našeho stolu, tak nejenže už mezitím zapomněl, co jsem si chtěl objednat, on

nevěděl ani to, že jsem si vůbec objednat chtěl. Zato si všiml Emilyny prázdné ovocné kapsičky. Uchopil ji konečky prstů. Místo aby se mě zeptal, co bych si rád objednal, vyjevil nám své představy o ideálním světě:

„Věděli jste, že při výrobě jednoho jediného obalu na ovocnou kapsičku se uvolní sto gramů CO₂? Kdyby bylo po mém, tak v Alpách by bylo používání plastů zakázaný.“

Jsem příznivcem ekologického přístupu. A s radostí vítám každý nový poznatek, o který se se mnou někdo zdarma podělí. Jenže v tu chvíli jsem měl hlad a jedna věc se mi krutě zajídala: dostávat nalačno nevyžádané rady od místní obsluhy.

„Používání plastů v oblasti rozkroku bylo zjevně tabu i pro tvýho otce, když si na tebe zadělával. Tohle tvůrčí pojetí navíc zjevně nebylo žádný terno.“

Je možné, že jsem to vyslovil nahlas? Katharina mi zděšeně položila ruku na paži, kterou jsem se zrovna chystal čišníka přitáhnout k sobě. Sám sebe jsem trochu překvapil tím, že jsem byl schopen shrnout dvě naprosto nesouvisející skutečnosti do jedné cílené urážky. Vlastně to vůbec nebyl můj styl. O deeskalaci se v tu chvíli naštěstí postarala armáda. Vojáci se začali hlasitě dožadovat nápojů. Nils se beze slova přesunul k nejhlasitějšímu stolu.

„Co to tatínek toho pána dělal s plasty?“ zajímala se Emily, čímž mě uchránila před Katharininým bezprostředním kázáním.

„Tatínek jen vtipkoval, zlatíčko,“ poučila ji Katharina. Na mě přitom upřela pohled, který jasně vypovídal o tom, že jí do smíchu není ani omylem. Stanovili jsme si však zásadu, že se před Emily nikdy nebudeme hádat.

„Tati — já mám hlad,“ přerušila Emily mé uhýbání před Katharininým zlověstným pohledem. To byl okamžik, kdy už pro mě další čekání nepřipadalo v úvahu. Na mě a mé gastronomické vzpomínky z dětství ať klidně kašlou. Ale na dceřinu reálnou dětskou potřebu jídla a pití nikdo kašlat nebude.

Nils se právě chystal bez povšimnutí projít kolem nás k dalším čekajícím hostům, když jsem přistoupil k činu. Popadl jsem ho za lem jeho třpytivého trička a přitáhl zpátky k našemu stolu. Znovu jsem se trochu podivil nad tím, proč to vlastně dělám. Fyzické konfrontace se mi hnuší. Katharina vypadala vyděšeně.

„A dost! Teď jsme na řadě my.“

„Já... chci jen na chvíli...“ vykoktal číšník.

„Neříká se ‚chci‘, ale ‚chtěl bych‘. A já bych si teď chtěl objednat. Teď hned!“ řekl jsem odtažitým, ale velmi rozhodným hlasem.

Jakmile Nils pochopil, že sevření cípu jeho trička povolí teprve ve chvíli, kdy vytáhne svůj gastrotablet, mohli jsme si konečně objednat: dva trhance, jednu vychlazenou lahev bylinkové limonády a s sebou alpskou klobásku.

„To bylo nepříjemné a neslušné,“ pokárala mě Katharina, když Nils zaraženě vycouval od našeho stolu.

„Napadl tě snad nějaký mírnější způsob?“ opáčil jsem.

„Ne, ale v posledních týdnech jsi byl takovej vyrovnaněj. I na horský túry se dá chodit všímavě.“

„Já bych si býval všímavě dokonce i objednal. Jenže k tomu je potřeba mít pozornýho číšníka. A ne takovýho moulu.“

„Nekaz nám prosím tenhle fajn den svou mizernou náladou. Jídlo nám určitě za chvíli přinesou.“

Fajn den nepokazí problém, ale ten, kdo na problém poukáže. To bylo Katharinino životní krédo.

Naše jídlo přinesli. Jenže to nebylo ani za chvíli ani nám. První dva trhance přistály na stole, který si objednal dlouho po nás. Mou vychlazenou lahev bylinkové limonády dostal jeden z profesionálních vojáků. Vyžahnul ji mezi dvěma pivy, která mu už dávno přinesli, jelikož Nils zjevně neměl tušení, které číslo patří ke kterému stolu. Katharina a já jsme získaný čas využili k tomu, abychom se na teplém slunci chladili ledovým mlčením. Po dvaceti minutách nám naše trhance konečně přinesli. A lahev vlašné limonády. Ovšem moje klobáska neopustila kuchyni ještě ani ve chvíli, kdy už jsme měli talíře dávno prázdné. Místo toho opustila náš stůl Emily a spokojeně a rozverně si hrála u vodního koryta před terasou s ledovou, křišťálově čistou vodou, které jsem se býval mohl hned a zdarma napít i já.

A co jsem dělal já? Vřel jsem vzteky. Katharina to na mně viděla. Pokusila se mě se smířlivým tónem v hlase uklidnit.

„Na tom trhanci jsem si fakt pochutnala!“ prohlásila spokojeně.

Nic jsem na to neřekl.

„Co se děje?“ zeptala se už zase o něco vyčítavěji.

„Ten debil zapomněl na moji klobásku,“ konstatoval jsem.

„Tak mu to připomeň a nevylívej si zlost na mně.“

„O to přece vůbec nejde,“ div jsem nevykřikl. „Po celej rok musím fungovat. A když mám konečně dovolenou, tak se mám podřizovat nějakým idiotům, který vůbec nevědí, co dělají?“

„Snad se nebudeš rozčilovat kvůli tomu, že ti nepřinesli klo...“

„Tady nejde o klobásu! Tady jde o...“ Upřímně řečeno jsem sám neměl tušení, proč mě ta zapomenutá klobása tak nesmírně rozčiluje a o co mi ve skutečnosti jde. Ovšem hluboko ve svém nitru jsem choval neobyčejně jasný pocit, že zažívám naprosto nespravedlivé zacházení. Okamžitě naservírovaný kouřící talíř s trhancem, vychlazená lahev bylinkové limonády a pěkně naleštěná alpská klobáska — to byly tři samozřejmé maličkosti. Nic jiného jsem nechtěl. Nic z toho jsem nedostal. Ve mně se proti těmto nespravedlnostem vzpouzel tenký hlásek a hlasitě a neskutečně pisklavě ječel. Katharina viděla jen tu zapomenutou klobásku. U mě číšník svou ignorancí způsobil to, že mi přetekl sud permanentně až po okraj naplněný starostmi.

„Tady jde výjimečně jednou o mě! Copak aspoň o dovozený nemůže něco proběhnout tak, jak bych chtěl?“

„Aha, takže jde zase jednou jen o tebe? Víš ty vlastně, jaké ty seš sebestřednej sobec?“

„Dokud všechno sobecky platím, tak ti to je zjevně celkem jedno.“

Nils stál o čtyři stoly dál a ignoroval veškeré mé náznaky, že bych rád zaplatil. Chtěl jsem se zvednout a zajít za ním. Katharina mě zadržela.

„Dej s tím pokoj. Vždyť ti to nic nepřinese...“

Opravdu mě manželka právě zadržela jako nějaké děcko? To já si teda líbit nenechám. Zvedl jsem se. Přešel jsem k Nilsovi. Postavil jsem se vedle něj.

„Platím.“

„Hnedka, já...“

„Hnedka. Tamhle.“

Odkráčel jsem zpátky k našemu stolu. Hosté u ostatních stolů se tvářili chápavě. Zpětně si však uvědomuju, že to pochopení patřilo nejspíš Katharině. Nikoli mně.

„Platím já,“ rozhodla Katharina. „Ty si jdi protáhnout nohy a trochu se zklidni.“

Chtěl jsem Katharině podat peněženku, ale ona ji odstrčila. Naštvaně.

„Nosím u sebe dostatečnou hotovost. Od té doby, co si můj muž žije svůj vlastní život.“

Aha. Takže teď už jsem přebytný i z finančního hlediska. Fakt ti pěkně děkuju, Nilsu, žes nás vystrčil na ledovou plochu našich manželských problémů jako na potvoru zrovna o dovolené.

„Zasraná horská chata,“ utrousil jsem.

At si tu alpskou klobásku strčí do prdele, pomyslel jsem si.

„Mockrát děkuju za podporu!“ Vztekle jsem odkráčel a nechal tam teď už rovněž vzteklou manželku.

„Na co ti vlastně jsou všechny ty opičárny se všímavostí?“ zaslechl jsem ještě, jak za mnou utrousila.

No, na co? Sám sebe jsem nepoznával. Nikdy jsem nebyval cholerik. Ba naopak. Dřív jsem v sobě vztek vždycky dusil. Než jsem pro sebe objevil všímavost, díky níž jsem v posledních měsících dokázal skvěle fungovat. A teď mě zapomenutý kus uzeniny dokázal takhle rozhodit? Ale co když to je právě tím? Co když toho mám prostě dost, celé měsíce na sobě se železnou disciplínou pracovat, když přitom kdejaký číšník může nevšímavě kašlat na moje potřeby? A moje žena se mnou jedná jako s dítětem. Byl jsem vytočený až na půdu. Ale v jedné věci měla Katharina pravdu. Měl bych se z téhle slepé uličky vysvobodit sám, místo

abych Nilsovi ztropil další scénu. Proto jsem se zvedl. Proto jsem si šel najít nějaké místo, kde bych se uklidnil. Rozhodl jsem se, že se trochu projdu kolem chaty.

Když jsem chatu z poloviny obešel, ocitl jsem se na obslužné rampě nákladní lanovky. Úplně sám. Z terasy pro hosty na rampu nebylo vidět. Stál jsem tu uprostřed prázdných beden od limonád, které nejspíš čekaly na to, až je svezou dolů do údolí. Rampa vypadala jako zadní dvorek nějaké hospody. Čímž v podstatě vlastně byla. Panoval tu příjemný chládek, protože chata sem vrhala stín. Bylo tu ticho a čerstvý vzduch.

„Abych zchladl i vnitřně, postavil jsem se k zábradlí, rozkročil nohy na šíři ramen, ruce spustil volně podél těla, pohled jsem upřel do údolí a procítoval svůj dech.“ Tuhle část příběhu jsem mohl panu Breitnerovi vyprávět dokonce s hrdostí. „Tak, jak jsem se to od vás naučil, jsem se velmi rychle zase uklidnil. Vlastně se nic tak strašného nestalo. V tom okamžiku jsem byl najedený. Ani žízeň jsem už neměl. Moje dcerka si užívala výletu. Měl jsem dovolenou a čekala nás parádní jízda lanovkou do údolí.“

„Rozčílil jste se. To se stává spouště lidí. Sám jste se dokázal zase uklidnit. To se vidí jen u málokoho. V čem tkví problém?“ zeptal se pan Breitner.

„Problém tkví v tom, že se ve mně zase ozval ten hlas, který se předtím tak pobuřoval nad tou nespravedlností a dostal mě do ráže.“

Pokračoval jsem tedy ve vyprávění: Tentýž dětský hlas, který v mém nitru předtím tak hlasitě ječel, mi teď, když jsem se zase uklidnil, dost rozhořčeně našeptával, že to přece nemůže být všechno. Nils mi pokazil můj vysněný den na